

เทศน์เช้า วันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม

วันนี้วันพระไฉวันพระ วันโกน แล้วถ้าไม่มีที่ฟัง ไม่มีที่ฟัง ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “**เธอจงมีธรรมเป็นที่พึ่งเถิด**” แล้วธรรมมันตัวเป็นอย่างไรละ มันเป็นอากาศ ไช้ใหม่ มันเป็นเรื่องที่จับต้องไม่ได้ ไช้ใหม่ มันสิ่งใดที่เราจะฟังได้ ฟังได้ไง

เวลาเราจะฟัง จะฟัง แต่ก็เฉพาะฟังพ่อ ฟังแม่ เราก็ฟังในสังคม ถ้ามีสังคม มนุษย์เป็นสัตว์สังคมต้องพึ่งพาอาศัยกัน การพึ่งพาอาศัยกัน ต้องพึ่งพาอาศัยกันด้วย**ธรรมะ ด้วยสังขธรรม ด้วยการเสียสละ ด้วยหัวใจที่เป็นธรรม** ถ้าหัวใจที่เป็นธรรมเราเสียสละ เราให้โอกาสคนอื่นก่อน นั่นมันเป็นเรื่องชู้กับเรา เป็นเรื่องชู้ไปทั้งสิ้น อันนี้คือเราชนะกิเลสในใจของเรา

“ถ้าเธอไม่มีที่พึ่ง เธอจงมีธรรมเป็นที่พึ่งเถิด” ตรงนี้เป็นสิ่งที่สมควรที่จะมีธรรมเป็นที่พึ่งเลย ถ้ามีธรรมเป็นที่พึ่ง สังขธรรม สังขธรรม สิ่งที่เราศึกษากันอยู่นี้เป็นกิริยา เป็นกิริยาคือวิธีการ ดูความรู้สึกนึกคิดของเราสิ ความรู้สึกนึกคิดมันเกิดจากใจ เกิดจากใจ เวลาใจขึ้นมา ใจมันเป็นฐิติจิต เป็นจิตเดิมแท้ จิตเดิมแท้ที่ว่าเวลาใจแท้ๆ มันแสดงออกสิ่งใดไม่ได้ เวลาใจแท้ๆ มันแสดงออกสิ่งใดไม่ได้ มันแสดงออกแนวทางของสมมุติบัญญัติ

ขั้นที่ ๕ ขั้นที่ ๕ ความรู้สึกนึกคิดเกิดจากใจ เกิดจากใจ เกิดจากใจมันเป็นบุคคลที่ ๒ ถ้าเป็นบุคคลที่ ๒ มันเกิดที่ไหน มันเกิดที่จิต เวลาเกิดที่จิต ถ้าจิตเป็นธรรม จิตเป็นธรรม จิตเป็นธรรมทั้งแท่ง **เอโก ธมฺโม** ธรรมอันเอก เอก จิตทำตรงนั้น สิ่งที่ทำตรงนั้น เวลาสิ่งใดเกิดขึ้นมา มันก็เกิดขึ้นด้วยเป็นธรรม มีธรรมเป็นที่พึ่งเถิด มีธรรมเป็นที่พึ่งเถิด สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นธรรม เป็นธรรม เป็นธรรม เป็นธรรม สังขธรรมอันนั้น

แต่ถ้าเรามีกิเลส มีกิเลส สิ่งที่เกิดขึ้นสิ่งนั้นมันเกิดจากอวิชชา เพราะอวิชชามันอยู่ที่ฐิติ

จิต

เวลาวิชามันอยู่ที่ปฏิสนธิจิต ปฏิสนธิจิตมันมีวิชาคือความไม่รู้ในตัวของมันเอง ถ้าความไม่รู้ในตัวของมันเอง แล้วมันเกิดความไม่รู้ตัวมันเอง มันก็ปั่น มันก็แต่ง มันก็ปลิ้นมันก็ปลี่ยนมันต้องการสิ่งนั้นๆ ต้องการให้เป็นความเลอเลิศ ต้องการให้พ้นจากทุกข์ ต้องการต่างๆ มันก็เป็นความต้องการทั้งสิ้น แต่ความต้องการอย่างนี้ถ้าเราศึกษาแล้ว ศึกษาธรรมะก็ศึกษาจากนี้ ศึกษาจากสัญญา ศึกษาจากชั้น ๕ ที่เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา ศึกษามาแล้วก็ศึกษาเป็นความจำ ความจำอยู่ที่ใจนี้ เดี่ยวก็ลืม เพราะมันเกิดจากจิตๆ ไม่ใช่ตัวจิต

แต่ถ้ามันเป็นตัวจิตนะ ตัวจิตเดิมแท้ถ้าเป็นธรรม เป็นธรรม นั้นนะเป็นธรรมเป็นที่พึ่ง มันเป็นธรรมแท้ๆ ธรรมอันนี้ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ไม่มีการไปและไม่มีการมา ไม่มีการเพิ่มขึ้นและลดลง ไม่มีว่าเกิดได้ เกิดไม่ได้หรอก ไม่มี ถ้ามีอย่างนั้นมันก็บกพร่องมัน มันเป็นไปไม่ได้ พระอรหันต์เกิดไม่ได้ ถ้ามันเกิดไม่ใช่พระอรหันต์ ไม่ใช่ ไม่มีหรอก พระอรหันต์ไม่มีการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ สิ่งที่ไม่มีการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะเพราะอะไร

เพราะเราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะกันอยู่แล้วไง เรามีวิชา มีวิชาความไม่รู้ เราถึงเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แต่ด้วยอำนาจวาสนา ด้วยบุญบารมี พระโพธิสัตว์ๆ เขาสร้างคุณงามความดีของเขา ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย สร้างคุณงามความดีขึ้นมาเพื่อให้อำนาจวาสนาบารมี ถ้ามีอำนาจวาสนาบารมีมาแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายแน่นอน เกิดมา เปล่งวาจาเลย เติ ๗ ก้าวเลย “เราจะเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย”

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะออกผนวช ละล้าละลัง ละล้าละลัง สามเณรรากุณเกิดแล้ว สิ่งนั้นเวลาที่เราจะเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ พระโพธิสัตว์เกิดไง ถ้ามีการเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย มันไม่ใช่พระอรหันต์ ไม่มี ไม่มี หันหรอก มีแต่หมูหัน หมูหันนี่อร่อยนะ หมูหันมีชื่อเสียงด้วย นั่นมันหมูหัน ไม่มีพระอรหันต์หรอก

ถ้าพระอรหันต์แล้วนะ เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้าจิตมันเป็นธรรมทั้งแห่ง ธรรมทั้งแห่ง มันจะเอาอะไรไปเกิด มันรู้ของมัน มันจะเอาอะไรไปเกิดได้อย่างไร ไชลม เกิดไม่ได้ ไช้ต้องมีเชื่อมันถึงจะพริกได้ ไชลมพริกไม่ได้ มีแต่เนาไปเท่านั้นนะ

นี่ก็เหมือนกัน เวลา “เธอจงมีธรรมเป็นที่พึ่งเกิด เธอจงมีธรรมเป็นที่พึ่งเกิด” แต่เรายังไม่มี ธรรม เรามีอำนาจวาสนาบารมี ที่มีจิตใจฝักใฝ่ในพระพุทธศาสนา ถ้ามีจิตใจฝักใฝ่ใน พระพุทธศาสนา เราเห็นที่ไหนที่มีคนทำคุณงามความดี จิตใจที่เป็นธรรม จิตใจที่เป็นธรรมมันก็ ชื่นชม สิ่งใดที่มันมีการเอารัดเอาเปรียบ การหลอกลวง การขู่การฉล เห็นแล้วมันเศร้าใจใจ แต่มันกรรมของสัตว์ กรรมของสัตว์ใจ

เวลาเขามีการขู่โก่งกันอยู่ต่อหน้าต่อตา ถ้าเราทำได้เราก็ดวงเขา เขาก็จะพยายาม บอกให้คนที่เขาเสียเปรียบให้เขารู้ตัวขึ้นมา แต่คนที่เป็นธรรม เป็นธรรม เห็นแล้วมันทำสิ่งใด ไม่ได้ใจ มันเป็นกรรมของสัตว์ กรรมของสัตว์ใจ สัตว์มันเชื่อถือ มันศรัทธาของมันอย่างนั้นใจ มัน ก็เชื่อถือศรัทธาตามแต่อำนาจวาสนาของมันใจ

แต่ถ้าคนที่เขามีธรรม มีธรรมเขาไม่เชื่อ กาลามสูตร กาลามสูตร ครูบาอาจารย์มีหน้าที่ แสดงธรรม แสดงธรรม เห็นไหม พระอัสสชิ พระสารีบุตรบอกเลย “ท่านจงแสดงธรรมเกิด หน้าที่ แห่งตลอดเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าเอง”

ครูบาอาจารย์ที่ท่านแสดงธรรม แสดงธรรมใจ เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบา อาจารย์ของเรา หลวงตาท่านบอก เราได้ทำหน้าที่ของเราแล้วใจ เราได้แสดงสังฆธรรมแล้วใจ สังฆ ธรรม ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ดูสิเขาถือของขลัง ของขลังใจ ของที่มีคุณค่า ของต่างๆ

เวลาสิ่งที่มีค่าที่สุด สิ่งทีขลังที่สุด การบันลือสีหนาทของผู้มีคุณธรรมใจ การ บันลือสีหนาท พุดเมื่อไหร่ก็เป็นเมื่อนั้นใจ ไม่มีชักเข้าชักออกใจ ไม่มีวันนี้ วันหน้าใจ คำ ไหนคำนั้นเป็นคำเดียวใจ คำเป็นความจริง ความจริงในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้า เป็นความจริงของใจพระอรหันต์ ถ้าเป็นความจริงแล้วใจ ความจริงอันนั้นมันจะ ผิดมันจะพลาดไปได้อย่างไร สิ่งทีมันผิดพลาด เดียวแก้ไข ขอแก้ไข แก้ไขไปเรื่อย

แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ของเรา นะ มรรคหยาบ มรรคละเอียด เริ่มต้นปุณฺณ กัลยาณชน
กว่าจะเป็นไปได้ ปุณฺณคนหนา หนาไปด้วยอารมณ์ตัดทอนความทะยานอยาก ทำให้มันสงบ
ระงับเข้ามาไม่ได้ไง แต่ถ้ามันเห็น รูป รส กลิ่น เสียงเป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร
มันเท่าทันหมดนะ รูป รส กลิ่น เสียงมันมีของมันโดยธรรมชาติของมัน เสียงที่เพราะเสียงที่ริ่ง
เสียงหญิง เสียงชาย เสียงที่มันสะกิดหัวใจใจ เสียงลมพัด เสียงต่างๆ เสียงสักแต่ว่าเสียง ถ้าเรา
มีสติปัญญาขึ้นมาแล้ว นี่กัลยาณชน กัลยาณชนเวลาจิตสงบระงับขึ้นมาแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนาใจ

จิตเห็นอาการของจิต จิตเห็นอาการของจิต จิตเห็นอาการของจิต จิตเห็นกิเลส จิตเห็น
อาการของจิต แล้วมันเห็นอย่างไร ทำไมเขาถึงว่าเป็นกิเลส ไม่เป็นกิเลสละ ทำไมเขาถึงว่าเป็น
การชักฟอก ไม่เป็นการชักฟอกละ นี่ไงถ้ามันไม่รู้อะไรเลยมันจะเป็นไปได้ได้อย่างไร จินตนาการไป
ทั่ว เป็นตรรกะ ตรรกะก็คิดกันไป พระพุทธศาสนาสำคัญมากกว่านั้น ยิ่งใหญ่มากกว่านั้น
ตอนนี้เวลาเกิดภัยพิบัติ ภัยพิบัติขึ้นมา คนที่มีใจเป็นธรรม ใจเป็นธรรม เห็นเป็นธรรมสังเวชใจ
มันเป็นธรรม มันเป็นธรรม แล้วถ้ามีธรรมเป็นที่พึ่งที่อาศัย มันไม่ตื่นไม่ตื่นไปกับเขา

เวลาเราออกประพฤติปฏิบัติใหม่ๆ ในวงกรรมฐานของเรา ถ้ายามของใครยังมีयाสักเม็ด
หนึ่ง เขาบอกว่าใจไม่ถึง ไม่มีया ไม่มีสิ่งใดทั้งสิ้น เข้าป่าเข้าเขาไป เจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา ธรรม
โสดทั้งสิ้น มันจะเจ็บไข้ได้ป่วยขนาดไหน แล้วสิ่งที่สำนักปฏิบัติ ปฏิบัติขึ้นมา มันอยู่ที่สงบสงัด
ขึ้นมา ไข้มาลาเรียทั้งนั้นเลย วัดทั้งวัดเป็นมาลาเรียนอนแ่มกันหมดเลย ต่างคนต่างมาลาเรียขึ้น
แล้วต่างคนก็ต่างดูแลรักษา กัน พุทฺโธ พุทฺโธ พุทฺโธนี่ไง

เวลาภัยพิบัติขึ้นมา มันโรคระบาด ระบาดไม่มีयाที่รักษา เขาก็พยายามเอายาขึ้นมาเพื่อ
รักษา เพื่อคิดค้น เพื่อพลิกแพลงการใช้ยา ยาที่มีอยู่แล้วรักษาโรคอื่นก็มารักษาโรคนี้ได้

นี่ก็เหมือนกัน รักษาขึ้นมาก็รักษาประคองอาการกันไป เพราะมันไม่มีयाรักษาใจ ธรรม
โสด ธรรมโสด เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา กำหนดพุทฺโธ หายใจเข้านึกพุทฺ หายใจออกนึกโธ พุท
โธ พุทฺโธให้จิตสงบระงับเข้ามา จิตแก้จิต ธรรมโสดมันเกิดจากพลังงาน เกิดจากหัวใจ มันไม่ใช่
มรรค เวลาเกิดเป็นมรรค เป็นผลขึ้นมา จิตเห็นอาการของจิต จิตเห็นอาการของจิต จิตเห็น
อาการของจิตคือนั่นนะสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริง สติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริง จิต
เห็นอาการของจิต อาการของมัน อาการของมัน ไม่ใช่ตัวมัน ตัวมันเห็นอาการของมันไง

สิ่งที่อาการของมัน เธอจึงมีธรรมเป็นที่พึ่งเกิด เธอจึงมีธรรมเป็นที่พึ่งเกิด พอมันเข้าใจ เข้าใจด้วยสติ ด้วยปัญญาเข้าไปทั้งสิ้น มันมีธรรมเป็นที่พึ่งแล้ว มันรักษาหัวใจดวงนั้นเป็นธรรม เป็นธรรม ธรรมทั้งแห่ง ไม่มีสอง หนึ่งตลอด เอโก ธมฺโม ไม่มีการไปและไม่มีการมา แล้วจะไป เกิดที่ไหนล่ะ ยังเกิดได้อยู่อีกหรือ เออ! มันก็มหัศจรรย์เนาะ สัจธรรมปฏิรูป ธรรมของกลุ่มของ ก้อนของตัวเอง นั่นมันก็เป็นสัจธรรมปฏิรูปไป

แต่ถ้าเป็นจริง เป็นจริงมันเข้ากันตั้งแต่เทวดา อินทร์ พรหมนั่นนะ เทวดา อินทร์ พรหม มาฟังเทศน์หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น แล้วเทวดา อินทร์ พรหม สิ่งที่เป็นจริง เป็นจริงเขารู้ เขารู้จัก ว่าจริงหรือไม่จริงไง เทวดาเขารู้ความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ทั้งสิ้น เขารู้หมด เขามองเห็นทะเลลูบุ ไปรุ่งเลย จริงหรือไม่จริง แล้วไม่จริง ไม่จริงมันก็คือไม่จริงไง ไม่จริงมันก็ไม่มีการไปเป็น คุณประโยชน์กับใครไง มันก็เป็นสัจธรรมปฏิรูปไป

ถ้าเป็นความจริง ความจริง เทวดา อินทร์ พรหมยังอนุโมทนาด้วยเลย เวลาแสดงธรรม แสดงธรรมขึ้นมา เห็นใหม่ มันเป็นความชุ่มชื้น เป็นความชุ่มชื้นจากหัวใจที่แห้งแล้ง หัวใจที่เป็นทุกข์เป็นยากขึ้นมา **สิ่งที่มันแห้งแล้งมันเป็นทุกข์มันยากมา ฟังธรรม ฟังธรรม ฟังธรรมจากครูบาอาจารย์จะคุ้มครองดูแลหัวใจของเรานี้ไง หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านคุ้มครองดูแลทั้งธรรมทายาท ธรรมทายาท**

แล้วบอกว่าวันพระ วันโกนนะ สิ่งต่างๆ เราเป็นพระนักปฏิบัตินะ วันปกติธรรมดาเราก็ ปฏิบัติอยู่แล้ว ชาวบ้านชาวเรือนเขามีหน้าที่การงานของเขา เขาทำงานของเขาเพื่อเศรษฐกิจ ของเขา เพื่อปัจจัย ๔ ของเขา เราเป็นพระ เป็นพระขึ้นมาเราบิณฑบาตเลี้ยงชีพด้วยปัสัเชิง มัน เลี้ยงชีพเป็นปัจจัย ๔ ใจ แล้วหน้าที่ของเราที่หน้าที่เป็นนักรบ นักรบก็รบกับกิเลสใจ เคนจกรรม นั้่งสมาธิภาวนาของเรา ทำความเพียรของเรา ทำอุตสาหกรรมของเรา เพื่อประโยชน์กับเราใจ

ถ้าเป็นเรา เราเคนจกรรม นั้่งสมาธิภาวนา แล้วถ้ามันเป็นจริงเป็นจริงขึ้นมา เวลาครูบา อาจารย์ของเราเป็นจริงเป็นจริง นั้่ง ๗ วัน ๗ คืนอย่างนี้ เคนจกรรมตลอดเวลา เพราะอะไร เพราะ มันมีงานใจ เพราะมันมีระหว่างกิเลสกับธรรมที่ประหัดประหารกันใจ เพราะมันมีปัญหาที่หมุน ตั้ว ตั้ว ตั้ว มันมีสติที่รู้เท่าทันจิตของตนนะ มันมีสมาธิที่อบอุ่นในหัวใจ มันมีของมันตลอด มันมี การกระทำของมัน มันเป็นสัจจะ เห็นใหม่

ต้มยำกุ้งยังอร่อยเลย ต้มยำกุ้งเพราะอะไร มันถึงเคี้ยว มันมีตะไคร้ มีข่า มีพริก นั่นนะ
รสชาติของต้มยำกุ้งไง รสของธรรม รสของธรรม รสของศีล สมาธิ ปัญญา สติธรรม เวลามันเป็น
จริงขึ้นมาไง เธอจึงมีธรรมเป็นที่พึ่งเกิด

แต่ในเมื่อทางโลก ทางโลกเรา เราเป็นชาวพุทธ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ
พระพุทธศาสนา เรามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สัจ
ธรรม สัจธรรมอันนั้นไง สรรพสิ่งในโลกนี้มันเป็นอนิจจังทั้งสิ้น มันแปรสภาพของมันอยู่
ตลอดเวลา เวลามันเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาเป็นยุคเป็นคราว ถึงคราวของเราที่เราพร้อมเสมอ นั่นก็
เป็นเวลาที่เราจะพยายามชวนชวหาความดีความชอบของเรา

ถ้าเวลามันมีภัยแล้ง เวลาภัยธรรมชาติ เวลามันมีภัยพิบัติ มีโรคระบาด เราก็มี
สติปัญญาหลักของเรา มันอยู่ที่อำนาจวาสนา ร่างกายมันต้องซบเซาคร่ำคร่าเป็นเรื่อง
ธรรมดา สิ่งของมันประสบโรคภัยไข้เจ็บมันเรื่องธรรมดา ในภัยพิบัตินั้นเขาว่า ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์
๘๐ เปอร์เซ็นต์ไม่แสดงอาการ คนเราเจ็บไข้ได้ป่วยมันได้รับเชื้อทั้งสิ้น เพราะเชื้อมันมีอยู่แล้ว
ภูมิต้านทานมันมีอยู่แล้วไง

ถ้าเรามีบุญมีอำนาจวาสนาของเรา ภูมิต้านทานของเรามันมีชัยชนะขึ้นมา มันควบคุม
เชื้อไว้ได้ ถ้าควบคุมเชื้อไว้ได้ เรามีบุญกุศล เราอยู่กับบุญกุศลของเรา ถ้าบุญกุศลของเรา เห็น
ใหม่ ในชุมชนนั้นติดภัยพิบัติไปสักครั้งหนึ่ง อีกครั้งหนึ่งพ้นจากภัยพิบัติ พ้นจากภัยพิบัติเพราะ
อะไร เพราะอำนาจวาสนาไง ดูสิเวลาไฟไหม้ลมมันพัด มันพัดไปทางไหนก็ไหม้ไปทางนั้นนะ

นี่ก็เหมือนกัน เชื้อโรคมันไปทางไหน จะบอกว่าเราไม่มี เราไม่โดน เราจะโดนก็ได้ มีก็ได้
แต่เรามีสติปัญญาของเรา เราหลักของเรา เธอจึงมีธรรมเป็นที่พึ่งเกิด เรามีสัจธรรมอันนี้ไง
เราไม่ตื่นไม่ตื่นไปกับเขา ถ้ามันจะถึงคราววาระขึ้นมาเรามีภูมิต้านทานของเรา มีบุญกุศลของ
เรานะ มันจะเกิดกับเราก็เล็กน้อย ถ้าจิตใจเราอ่อนแอ ยังไม่ทันเกิดกับเราเลยเราทุกข์เรายากไป
ก่อนไง เราทุกข์เรายากไปก่อนที่เราจะเป็นโรคภัยไข้เจ็บอีก

ถ้าเราจะเป็นโรคภัยไข้เจ็บมันเป็นเรื่องธรรมดา เรื่องธรรมดา ทางวิชาการ เห็นใหม่ เขา
บอกแล้วให้มีระยะห่าง ให้เราเป็นติดโรคเองก็ได้ เป็นพาหะก็ได้ สิ่งพาหะ พาหะ พาหะก็อยู่ใน

สิ่งมีชีวิตนี้แหละ อยู่ในหัวใจของเรา แล้วเชื้อโรคมันไปที่ไหน มันอยู่ที่ไหน มันอยู่ได้กี่วัน เราก็หลบเราก็หลีกเลี่ยงด้วยปัญญาของเรา

เราจะมีกรรมเป็นที่พึงเกิด ถ้าเรายังไม่มีคุณธรรมในหัวใจ เราก็เอาสังกรรม สรรพสิ่งในโลกนี้เอาเป็นปัญญาโลกๆ มาเป็นที่พึ่งๆ เพราะจิตใจเรามันมีความรู้ได้แค่นี้ มันศึกษาได้แค่นี้

แต่ถ้ามันเป็นกรรมมากขึ้นไป ปุถุชน กัลยาณชน ถ้ากัลยาณชนมันรู้มันเห็นของมัน มันไม่ตื่นไม่เต้น คนเราถ้ามันเคลื่อนไหว มันเคยใช้ชีวิตปกติของมัน เวลาเราจะควบคุมขึ้นมามันอึด มันอึด มันขัดมันข้องไปหมด

แต่ถ้ามันเป็นกรรม เป็นกรรม ก็รู้อยู่แล้วว่ามันเป็นอย่างนี้ มันเป็นอย่างนี้ เราอยู่ได้แล้วเรามีสติปัญญาเหนือกว่าไง เหนือกว่าเราควบคุมสติปัญญาของเรา ควบคุมความคิดของเรา เราก็ไม่ไปเผชิญภัยอย่างนั้นไง เวลามันเป็นบุญเป็นกุศล เวลามันติดกับเราแล้วมันไม่เชื่อ เชื่อมันไม่แสดงตัว เราก็รอดไปไง

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเรามีสติปัญญาเราไม่ไปติดมันเลย เราไม่ไปแสวงหาสิ่งนั้นเลย สิ่งที่เราได้มา ได้มาด้วยความคึกคะนอง ด้วยความสุข ด้วยความคิดว่าตัวเองจะได้ประโยชน์ไง แต่มันก็แถมมาด้วยโรคภัยไข้เจ็บไง เพราะอะไร สิ่งของมันอยากได้ออยากดี

เวลาถ้ามันจะได้โรคภัยไข้เจ็บมา “ทำไมเป็นอย่างนั้น ทำไมเป็นอย่างนั้น ทำไมฉันเป็นอย่างนั้น” ก็เอ็งไปหามันมา เอ็งไปเอามาเอง เพราะอะไร เพราะเห็นแต่ทางโลกไง เห็นแต่ผลประโยชน์ไง เห็นแต่สิ่งที่ว่ามันจะเป็นประโยชน์ “เราไม่เป็นหรอก เราเป็นคนดี เราเป็นคนยอดเยี่ยม เราหลบหลีกได้ เราเก่ง” ลมมันพัดมาวูบเดียวก็จบ จามพรวดจบแล้ว

แต่สิ่งที่เป็นจริง เป็นจริงขึ้นมา เห็นไหม อันนั้นมันเป็นเรื่องของโลกๆ ใจ แต่ถ้าเรามีสติปัญญาของเรา มันมีมากนะ อย่างเช่น พวกหมอ พวกพยาบาล เขาก็รู้ทำไมเขาไปเผชิญภัย ละ มันเข้าไปเผชิญกับคนที่เป็นโรคหนักรๆ มันเป็นหน้าที่ มันน่ายกย่องมันเป็นหน้าที่ของเขา เขาก็รู้ที่อยู่ว่าเชื้อโรค ของเรานะเรามีแต่หลบแต่หลีก เราป้องกันเต็มที่เลย แต่เขาเรียนหมอมานะ เขามีสติปัญญานะ แต่เขาก็หลบหลีกสิ เขาหลบหลีกไปก็หลบหลีกโรค ไม่ต้องเข้าไปเผชิญกับโรค

แต่เวลาหน้าที่ของเขา หน้าที่ของเขา เวลาทางการแพทย์ เขาบอกว่าเขาได้บุญทุกวันเลย เขารักษาคนเจ็บคนป่วยทุกวันเลย เขามีวิชาชีพด้วย เขาได้สร้างบุญกุศลของเขาด้วย ถ้าเขาเป็นคนดีของเขา มันเป็นที่ที่เขาเลือกของเขาอย่างนั้นไง เพื่อสร้างบุญ สร้างกุศลในหัวใจของเขา เขาไปเผชิญเลย เวลาเราบอกเลยประชาชนให้หลบให้หลีกนะ บอกหมอให้อยู่บ้านไม่ต้องไปรักษา เดี่ยวหมอก็คิด ทำไมหมอมต้องไปรักษาล่ะ เพราะหน้าที่การงานของเขา แล้วเขาปกป้องตัวเองของเขา แล้วถ้ามันมีสติปัญญาของเขานะ ถึงคราว ถึงคราวที่มันเป็นไปได้

เรามีธรรมเป็นที่พึ่งเกิด เพราะอะไร

เพราะเวลาครูบาอาจารย์ของเราะ ตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตั้งแต่พระอรหันต์ไ้ เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ทำคุณงามความดีของเราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ มันต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่แล้ว ตายไปเดี๋ยวกก็เกิดใหม่ เกิดใหม่เกิดเป็นสิ่งใดก็แล้วแต่ แต่เกิดไปด้วยความชื่นชม ด้วยบุญกุศล ด้วยต่างๆ ถ้ายังเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้ามีอำนาจวาสนาขึ้นมา โรคภัยไข้เจ็บมันรุมเร้าเราเข้ามาแล้ว ทุกอย่างมันจะเท่าทันเราแล้ว

ทำไมทางจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ทำไมไม่ขยัน ทำไมไม่หาธรรมโอสถเพื่อรักษาหัวใจของเรา ทำไมไม่หาธรรมะคุ้มครองใจเรา ถ้าธรรมะคุ้มครองใจเรา ก็ขยันหมั่นเพียรเข้าไปสิ ถ้ามันไม่ได้ ไม่ได้ก็สาธุ ประพฤติปฏิบัติบูชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย พระอรหันต์แสนกัป เขาสร้างสมบุญญาริการกันมาอย่างนั้น บุญกุศลมันเป็นของเฉพาะบุคคล หัวใจ จริตนิสัยเป็นเฉพาะหัวใจดวงนั้น

หัวใจดวงนั้นได้สร้างบุญ สร้างบาปมามากน้อยแค่ไหน ถ้ามันสร้างบุญ สร้างบุญ สร้างบุญมานะ มันเห็นแล้วไม่เอา ไม่ได้ ทำไม่ได้ ถ้ามันเป็นบุญนะ ถ้ามันเป็นบาปมันแข่งกับเขาเลย มันแข่งกับเขาเลย แต่ถ้าเป็นบุญ มันหนักแน่นที่ใจนี้ มันหนักแน่นที่สติปัญญาของเราที่สติปัญญาของเรามันหนักแน่น

อุดมการณ์ เห็นไหม คุณสิหลวงตา ครูบาอาจารย์นั่งตลอดรุ่ง ตั้งสัจจะแล้วทำได้หมด ทำได้หมายความว่า เราตั้งเวลาแล้วเราประพฤติปฏิบัติได้ระดับนั้น แต่ไอ้ที่ว่าสงบ ไม่สงบ หรือปัญญาจะเกิด ไม่เกิดมันอีกเรื่องหนึ่งนะ อยู่ที่เขาวนอยู่ที่ปัญญาการพลิกแพลง พลิกแพลงขึ้นมาให้มันมีสติปัญญาเท่าทันกับกิเลส เวลากิเลสมันอ้อ! เป็นอย่างนี้ เป็นอย่างนี้ ปัญญา มัน

พลิก เอื้ออะ! อย่างนี้ก็มีด้วยหรือ เอื้ออะ! อย่างนี้ไปด้วยหรือ มันไปอีกไกลเลยนะ มันอยู่ที่เซาวิ
ปัญญาของตนพลิกแพลงใช้ประโยชน์กับเรา

นี่สติปัญญา เห็นไหม มันอยู่ที่ไหนละ อยู่ที่การกระทำนี่แหละ อยู่ที่เราเสียสละ อยู่ที่เรา
ทำคุณงามความดีของเรา ทางโลกทั้งที่เห็นเขาก็ชื่นชมแล้วนะ เห็นเขาแบ่งปันแจกจ่ายกันชื่นชม
นะ คนเรามันทุกข์มันยาก เราจะเห็นน้ำใจกันตอนทุกข์ตอนยากนี่แหละ ตอนอุดมสมบูรณ์ ตอน
พูนผล เราไม่ต้องการพึ่งใครทั้งสิ้น แต่ตอนที่มันทุกข์มันยาก คนจะพึ่งกันตอนนี่ไง

แล้วพึ่งกันตอนนี่ เราก็ทุกข์ เขาก็ทุกข์ เราขาดแคลน เขาก็ขาดแคลน มีมาก มีน้อยก็
แบ่งปันกัน แล้วสิ่งไหนที่เป็นที่ปลอดภัย ชวนกันไปที่นั่น อย่าไปที่เสี่ยงภัย อย่าไปที่ไม่เป็น
ประโยชน์กับเรา เราไม่ใช่หมอ ไม่มีหน้าที่ คนเขามีหน้าที่เขาเข้าไปเผชิญกับสิ่งนั้นเพื่อความ
สงบสุขของสังคม เอวัง